

La frase del dia

“No hem estat prou curosos a l'hora d'informar de la situació de les residències”

Quim Torra, PRESIDENT DE LA GENERALITAT

El Conte

Olga Xirinacs

El bosc invisible

Fra Olivari va sortir del convent per la porteta de l'hort, gairebé tapada per una espesetat de buguenvil·lees que feien invisible la porta reixada.

Portava la motxilla, el cistell per a les herbes remeieres i els bolets de primavera, i el gaiato que sempre l'acompanyava. Camí de la Mussara amunt, va entrar al bosc per arreplegar les primeres mates d'herba fetgera i omplir la motxilla amb la farigola exuberant que s'obre a la primavera.

Quiet allà, va sentir una remor a pocs metres. Les serps començaven a sortir al març... o potser era un senglar que feia migdiada... A poc a poc es va acostar a la remor. Olivari era silenciós, com convé a un bon observador. Ja una mica a prop, va veure un home i una dona despullats sobre el fenès que s'acari-ciaven. “Carai, no els destorbem, que és primavera”, es va dir fra Olivari, “i tot animal creat s'acobra ara menys els que ho fan a la tardor i els que en tenen costum sempre”.

Discretament va decantar pel camí de les Falgueres, silenciós. Encara quedaven baies de galzeran que els ocells no s'havien menjat a l'hivern. Era bo per curar les morenes. Més amunt, entre els boixos, va notar una remor semblant a la d'abans. El crit desagradable dels gaigs tapava els passos d'Olivari, que va poder veure una altra parella estirada fent moviments frenètics.

“Ospa”, es va dir mentre continuava dissimuladament cap a les primeres ruïnes de la Mussara. No va sortir del bosc i va vorejar els espadats mentre se sentia el raucar de les granotes de la bassa. A la Mussara hi havia cotxes més o menys dissimulats entre els arbres de la carretera.

Arrecerat a les parets es va acostar al

MARIONA

“Allà en un niu de fullaraca, una altra parella feia el fet

però no s'esperava que el bosc fos tan poblat aquell dia de primavera.

Llavors va despuntar la boira, pujant des dels espadats sobre Vilaplana, “la peluda”, que se'n deia. Els boletaires se solien perdre quan la boira espessa igualava tot el terreny, amb gran perill d'estimbar-se. Però fra Olivari coneixia bé tot els indrets i furgava amb el gaiato per evitar ensurts. Per això es va aturar en sentir el fullam remogut, les fulles seques que l'hivern havia amuntegat. Allà en un niu de fullaraca, una altra parella feia el fet. Olivari duia caçadora verda i pantalons foscos, i es dissimulava bé en l'entorn. No l'havien vist i es va retirar com un vidriol, invisible i silenciós.

“Renoi”, es va permetre remugar. Una vegada havia llegit que en un país centreeuropeu era ben vist, i fins i tot obligat, anar al bosc a aparellar-se, perquè es

cementiri, a tocar de les restes de l'església. Els dos homes que s'abraçaven protegits per la paret sud no es van adonar del seu pas. Qui s'havia d'imaginar que allà hi hauria espies... Mentrestant, els corbs que anaven a joc grallaven anant cap als nius. Olivari va beir la providència del Senyor, que feia que els homes s'estimessin tant...

Els pastors a vegades muntaven senzilles cabanes amb branques de pi sobreposades, per refugiar-se del mestral

d'aquells indrets. Amb l'ull acostumat a resseguir el terra, fra Olivari va detectar una quarta parella amagada entre les restes d'una cabana. Els seus moviments feien trontollar les branques tallades. “Recoi”, va mormolar Olivari, que no es podia aguantar el riure.

Mentre collia baies de ginebró madures de dos anys, procurant evitar les punxades, pensava que aquelles parelles no respectaven el confinament decretat per mor del virus... Ell tampoc,

tenia la certesa que d'aquesta manera el bosc sencer es fertilitzava. Fra Olivari es pensava que sí, que podria ser veritat, perquè en aquell moment de retirada es va trobar un grapat de múrgoles precieuses. “Això és vida.”

Vistes aquestes situacions, feta la corresponent meditació, a Olivari li van quedar clares tres coses: que Déu era provident; que potser s'hauria de buscar parella, i que aquella tarda el bosc s'havia tornat invisible.

Sísif

Jordi Soler

